

udbetalt, idet det nemlig er de store Beløb, som det bliver vanskeligt for de uformuende eller mindre formuende Arbejdsgivere at udrede. Det vil altsaa blive i de Tilfælde, hvor der er størst Trang, at man er mest udsat for ikke at faa Erstatning udbetalt. Det vil derfor sikkert gaa ikke saa faa Arbejdere, som det gik den fattige Kone. Hun havde læst i Kogebogen, at hun skulde tage saa og saa mange Æg til sin Kage, men da der ikke stod noget om, hvor hun skulde tage dem fra, og da hun ingen havde i Spisekammeret, mente hun, at det var en Fejl ved Bogen, at der ikke var givet Anvisning paa, hvor hun skulde tage Æggene fra. Denne store Usikkerhed om, hvorvidt vedkommende kan faa Erstatning eller ikke, er efter min Formening nok til at gøre Forslaget uheldigt — jeg vil ikke bruge et stærkere Udtryk.

Et dygtigt og samvittighedsfuldt Raad vil jo ganske sikkert have det i sin Magt at hjælpe paa en hel Del af de Misforstaaelser, der kunne komme. Jeg skal vilig indrømme, at et saadant Raad, om det lykkes at faa et saadant, vilde være i Stand til at afværge adskillige Misforstaaelser, men det er jo ikke muligt selv for det dygtigste og mest samvittighedsfulde Raad at opfylde Forpligtelser over for tilskadekomne, der hverken ere forsikrede i et Selskab eller have Arbejdsgivere, som ere i Stand til, som jeg sagde før, at betale den Erstatning, de efter Loven ere pligtige til. Den Slags Ulemper kan et Raad ikke afværge eller raade Bod paa, det er en ren Umulighed. Jeg er ikke blind for, at Forsikringsselskaberne selvfølgelig ville gøre, hvad der staar i deres Magt for at faa Tag i saa mange som muligt og faa saa mange som muligt dragne ind under deres Forsikring. De ville sikkert sende ikke saa faa mundrappe Agenter ud, som nok skulle vide at indfange de fleste, men man har ikke Spor af Garanti for, at det vil lykkes at faa Tag i dem alle, fordi man ingen Forpligtelser har. Desuden kunne, som omtalt af enkelte ærede Medlemmer, de mange Landarbejdere ikke komme ind under Loven ligesom heller ikke de mange uformuende eller mindre formuende Haandværkere paa Landet. Det er beklageligt, at vi ikke under den ene eller den anden Form kunne faa ogsaa dem med. Jeg har set mere end et Eksempel paa, at Arbejdere ere komne alvorlig til Skade under Arbejdet paa Nedbrydningen af 1-Etages Huse paa Landet. Og dersom vi nu tænke os, at en Arbejder springer ind i en brændende Bygning for at redde Menneskeliv

og under dette Forsøg taber sin Arbejdsevne, kan jeg ikke forstaa, og en saadan Arbejder vil sikkert ogsaa have vanskeligt ved at forstaa, hvorfor ikke ogsaa han, naar vi nu lave en Forsikringslov, skal kunne komme ind under den. Jeg kan godt se de Vanskeligheder, der er ved, at der ingen bestemt Arbejdsgiver er i et saadant Tilfælde, men det maatte være muligt at finde en Vej, f. Eks. saaledes, at Staten kunde afholde Halvdelen af Udgifterne, og den Kommune, hvori den vedkommende var forsørgelsesberettiget, kunde afholde den anden Halvdel. Det maatte være muligt at finde en Vej, naar man har god Vilje dertil. Raadet bliver jo sammensat paa den Maade, at Indenrigsministeren vælger de fem — i alt Fald bliver det saaledes i Realiteten — og der vælges to Arbejdere. Naar vi nu sammenligne det Forslag om de kommunale Valg, der er forelagt her i Folketinget af Socialdemokraterne og anbefalet af Reformpartiet, et Forslag, der gaar overordentlig vidt i demokratisk Retning, med de Bestemmelser, der findes i det foreliggende Lovforslag om Raadets Sammensætning, kan man ikke godt værges sig imod den Tanke, at hvis Socialdemokraterne og Reformpartiet, som man er nødt til at tro, ville gennemføre dette Lovforslag, som det foreligger her, altsaa i uforandret Skikkelse, saa arbejder man ganske vist i Teorien i demokratisk Retning, men i Praksis i den modsatte Retning. Det er jo ikke til at tage fejl af, at saa længe man fremsætter Lovforslag og anbefaler Vedtagelsen af Lovforslag, som man godt ved ikke kunne gennemføres, gaar man overordentlig vidt i demokratisk Retning, men naar man kommer til de virkelige Afgørelser — saaledes som her — strækker man sig overordentlig vidt i den modsatte Retning og giver Slip paa de demokratiske Principper. Jeg vil haabe, det maa lykkes at faa det foreliggende Forslag ændret i et Udvalg, saa at de værste Ulemper kunne blive fjernede, og saaledes, at Forslaget i det hele kan blive mere forstaaeligt. Jeg ønsker, at vi ikke ude blandt Vælgerne skulle faa en ny Bebrejdelse lagt til dem, vi allerede have faaet saa mange af i Forvejen i Anledning af de mindre forstaaelige Love, der blive lavede i Rigsdagen. Jeg har ganske vist kun svagt Haab om, at det vil lykkes at faa Forslaget ændret, men jeg vil dog ikke helt opgive Haabet trods de Udtalelser, der ere faldne fra forskellige Sider i denne Retning.